

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Iosephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 7. De statu Devotionis seu Cultus Divi Iosephi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

Synopsi.

ideo hic de utriusque prefati statu sigillatim.

CAPUT VII.

De Statu Devotionis, seu Cultus S. Josephi.

SECTIO PRIMA.

De statu presenti Cultus Divi Josephi, ut est publicus.

I. **P**OST QUAM hujusce Cultus & Devotionis Sancti Josephi originem ostendimus & progressus, restat nunc ut de ejus statu paucis disseramus: Cum autem de statu hujus Devotionis post ortum & progressum ejus loqui intendo, non ipsius consistentiam intelligo, ut forte alicui de primo aspectu videri posset, quasi ista devotio eum nunc attigerit magnitudinis vel augmenti terminum, in quo stabit, & ultra quem non sit deinceps progressura; absit: Etsi enim sit hodie inter omnes Catholicos universalissima, & inter Festivitates Sanctorum toto orbe Christiano celeberrima; quia tamen non ubique terrarum Fides floreret Catholica, potest adhuc ejus cultus, ut & fides, & universaliter & particulariter extendi. Et quia Catholici ipsi qui ejus merita agnoscunt, possunt ei magis affici, & plura pro illo quam hactenus prestare, potest etiam ille cultus intendi, ac sic potest & intensivè & extensivè crescere, & utroque modo tam in communi quam in particulari, idest & quoad cultum publicum, & quoad particularem: Cumque ille, ob summam suam post Deiparam dignitatem, ac merita ei proportionata, piè credatur summam etiam post Deiparam invenisse gratiam, & obtinuisse potestatem apud filium suum Christum Dominum; ideo sperandum fore quod hac devotio hoc utroque modo, idest & extensivè & intensivè, & publicè & in particulari, magis semper & magis augebitur & crescat.

II. Non ergo hic aliud intendo nisi statum præsentem hujus cultus & devotionis, quæ novis semper in dies facit progressus, ostendere, ut exinde ejus magnitudo, ad quam promovente principaliter Seraphicâ Matre Theresiâ pervenit, colligi possit: & quia, ut distinximus adhuc supra, alius est cultus publicus, alius privatus

III. **C**ultus publicus, qui & solemnissimus est proprius Sanctorum Canonizatorum: Nomine autem Sanctorum Canonizatorum, non illos solos intellige qui sunt in Canone Missæ (à quo forte hujusmodi primitus appellatio) inscripti, aut qui per Summum Pontificem cum solemnitatibus & ceremoniis, quæ jam sunt in usu, canonizati sunt: quàm pauci enim essent Sancti quibus cultus publicus deberetur, sed etiam illos omnes qui ex antiquâ traditione, seu Ecclesiæ consuetudine, tales habentur. Ita noster Lezana in summâ quæst. regul. tomo 4. verbo *Reliquiæ Sanctorum*, num. 7. & alii ab eo citati.

IV. Porro honores publici qui Sanctis Canonizatis ab Ecclesiâ decernuntur & deferuntur, & in quo consistit publicus illorum cultus, ex Bellarmino tomo 1. controvers. 7. generali lib. 1. cap. 7. quem sequuntur noster Lezana tomo 4. quæst. regul. verbo *Sanctorum Cultus* & alii. Sunt septem: Primò, quod scribantur in Catalogo Sanctorum, idest quod jubetur & statuitur ut ab omnibus habeantur Sancti. Secundò, quod invocantur in publicis Ecclesiæ precibus. Tertiò, quod Tempora & Aræ eorum nomine dicantur Deo. Quartò, quod Sacrificium tam Eucharistiæ, quàm laudum & precum (quod vulgò Divinum Officium, seu Horæ Canonicæ nuncupantur) in honorem eorum Deo publicè offeratur. Quintò, quod dies festi in eorum memoriâ celebrantur. Sextò, quod eorum Imagines depingantur caput cincti quodam lumine in signum gloriæ quam possident eorum animæ. Septimò, quod eorum Reliquiæ publicè exponuntur honorandæ. His positis.

V. Dico, constat Sanctum Josephum esse de numero Canonizatorum modo mox

Magnalia
D.
Josephi
S. J.

mox explicato, cum nullum unquam extiterit tempus, in quo non fuerit ab Ecclesiâ, & à Sanctis Patribus habitus & dictus Sanctus. Sed cum & ejus Sanctitatem ipse Spiritus Dei revelaverit, & digitus Dei scripserit in Evangelio, atque etiam ejus super omnes Sanctos eminentiam idem Spiritus ibidem in ejus eminenti super omnes Sanctos dignitate, cui gratiæ & merita commenturata sunt, signaverit, quis non videt quantum supereminet hæc illius Canonizatio omnibus aliis?

VI. Verum cum primus honor, qui est inscriptio in Catalogo Sanctorum, parum differre videatur ab ipsius canonizatione: secundus vero, qui est de Invocatione ejus in publicis Ecclesiæ precibus, videatur includi in quarto, qui est de sacrificio tam Eucharistiæ, quam laudum, seu Officii Divini, & Horarum Canoniarum. Septimus qui est de Reliquiis ejus sit res jam acta Tractatu præcedenti cap. 4. Sextus qui est de Imaginibus ejus, sit minoris momenti, de quibus in genere controversiam edidi Leodii anno 1655. typis Balduini Bronckart, id eo his prætermisissis, de tribus reliquis breviter.

VII. Ac primo quidem de Templis & Aris sub ejus celebri Nomine Deo dicatis, dico quod licet ex dictis, ante Sanctam Theresiam coleretur & publice & privatim Divus Josephus, & cultus ejus non esset mediocris, vix tamen unum ante ipsam posse reperiri Templum quod fuerit sub ipsius Nomine Deo consecratum. Capellæ etiam seu Aræ raræ. Extabant tamen nonnullæ in Italiâ, Germaniâ, Galliâ, ex quibus celebriores fuerunt illæ, quibus certæ Sodalitates seu Confraternitates affixæ, inter quas illæ quæ Avenione, quarum una à Gregorio Papa XI. in Basilica Sancti Agricolai, altera in majori Ecclesiâ. Vide dicta de his supra hoc Tractatu cap. 3. num. 16. Item illa quæ apud Patres nostros extat Colonia Agrippinæ erecta anno 1495. 25. Aprilis, & à Cardinale Raymundo Legato Sanctæ Sedis circa annum 1550. confirmata. De quâ Ægidius Gelenus lib. 3. de magnitudine Colonia Agrippinæ Syntagm. 43. §. 7.

Voluit quippè Deus hujusce initia honoris, Magnæ Sancti Josephi Zelandrici Sanctæ Theresiæ reservare, quæ foeliciter auspicante per primum suæ novæ Congregationis Templum Abulæ in Hispaniâ, & tot alia quæ vivens ædificavit, & ei dicavit, prosecuti sunt ad ejus exemplum, & juxta ejus monita, ejus filii & filiæ in eâ Congregatione ubique terrarum, ita ut nulla sit istius Congregationis Ecclesiâ, quæ non sit vel illius Nomine dicata, vel (si ob certas rationes ab aliquo alio Sancto nomen sortiatu seu vocabulum) in quo non teneat primas D. Josephus, uti earum primus Dominus, ex priori & irrevocabili titulo consecrationis per Sanctam eorum Matrem Theresiam uti Parentem ipsi factæ: qui tamen alios Sanctos uti Amicos suos in Domum suam cum honore recipi consentiens, primi tamen Titularis & Tutelaris prærogativâ non amittit. Itaque quot Ecclesiæ in toto orbe terrarum Carmelitarum & Carmelitarum Sanctæ Theresiæ, tot Ecclesiæ S. Josephi.

idem fecere primi Patres nostræ minime Reformationis à Cöventu Rhedonensi ortæ, qui primum quod à Reformatione eis datum est Monasterium & Templum, eidem Sanctissimo Patri Jesu, ab ipsis in Tutelarem suæ Reformationis electo, dedicaverunt: quos secuti sunt in Galliâ, Italiâ, Germaniâ, Poloniâ, Belgio, & alibi, qui Reformationem istam amplectati sunt, cum tanto zelo, ut in Templis jam conditis ubi potuerunt, Capellam seu Aram ei erigere magni duxerint.

Taceo alios aliorum Ordinum noviter institutorum Professores ut Patrum Minorum Sancti Francisci de Paulâ, Patrum Societatis Jesu, Patrum Theatinorum, Patrum Capucinatorum, Patrum Oratorii, &c. Monialium Vistationis Sanctæ Mariæ, Fundatore Sancto Francisco Salesio Episcopo Gebennensi; Ursularum, Sepulchri narum, & Filiorum Verbi Incarnati in Galliâ, qui & quæ certatim Templâ seu Oratoria sua Divo Josepho consecrarunt: venio ad PP. Recollectos, qui Duce eorum præcurrente Sancto Petro de Alcantarâ ejusdem Sanctæ

Mattis

VIII.

IX.

X.

Marris Theresiæ amico & familiari, ex quâ ille (sicut illa alia ex ipso) eam devotionem in Sanctum Josephum hauserat, vel certè au xerat, quâ factum, ut primam ille suæ Observantiæ Provinciam à se erectam, illius nomini & honori consecravit, & clientelæ subjecerit, quam Sanctissimi Patris piissimi filii, ejus Spiritus Religiosissimi hæredes imitati, & Ecclesias plures sui instituti, quas noviter acquisierunt, & Provincias integras ab eodem appellationem suam sortiri voluerunt: ex quibus omnibus factum, ut Tempa & Ara sub Divi Josephi invocatione brevi tempore in Europâ ad miraculum excreverint in multitudine: an non enim miraculum quod cum ante Theresiam vix unum Templum, vix ullæ reperirentur illius Cappellæ vel Aræ, ipsâ incipiente & præeunte, nunc nulla ferè sit in hoc Christiano orbe civitas in qua non sit aliqua illius Ecclesia? & quam multæ ubi plures? quid quod jam nulla ferè sit Ecclesia notabilis in quâ non incipiat videri aliqua ipsius Ara?

XI.

Et hæc quidem de titulis ipsius in Europâ: quid verò de illis qui in aliis mundi partibus? scribit P. Fullonius Jesuita Leodiensis, ad primum librum Machabæorum Indice 1. Concion. in *Quatrag.* & Feste incurrentia in die Sancti Josephi: *Apostoli Franciæ novæ nomine ejus invocato mira patravère: In Oriente nomen ejus ubique celebratur: In America urbes & Regiones ab ipso appellationem sortièrè.* Quomodo magis ergo Ecclesiæ quæ ibi ædificantur? Quis ergo his nostris diebus in hoc genere honori post Deiparam ei æquandus?

XII.

Quod spectat Sacrificium & Officium divinum, seu Horas Canonicas & preces publicas, licet hoc genus honoris publici ab Ecclesiâ Hierosolymitanâ cœpti, à Carmelitibus ab illis partibus ad has oras transmeantibus, cum Breviario istius Ecclesiæ, quo semper usi sunt, traductum fuisset, & usitatum in eorum Ecclesiis, ac deinde ab aliquâ Ecclesiâ Italiæ, Germaniæ, Suediæ, Galliarum, & Hispaniarum pervenisset ante Sanctam Theresiam nostram; quàm paucæ tamen illæ? Sed à tempore hujus Seraphicæ Matris, crescente

in dies mirabiliter ubique gentium affectu & amore erga hunc Sanctissimum Patrem Jesu: tandem auctoritate Summi Pontificis hic ei cultus publicus in toto orbe Christiano delatus est, relato in Breviarium & Missale Romanum ejus Officio.

Dices in Missali ad usum Ecclesiæ Romanæ Parisiis impresso apud Desiderium Mahen anno 1532. cum tunc Theresia vix decimum septimum annum attigisset (mortua est enim anno 1582 annos nata 67.) invenitur Festum & Missa de Sancto Josepho: Respondeo id inde contigisse, non quod tunc esset in Missale Romanum auctoritate Summi Pontificis de facto relatum Officium Divi Josephi, sed quod cum Missale Romanum imprimeretur in istâ Regni Gallici Metropoli, in cuius pluribus Ecclesiis, ac præcipuè in ipsâ Parisiensi, Officium publicum de Divo Josepho tunc fiebat, accomodatum fuit illud Missale ad usum Regni pro quo maximè imprimebatur, consequenter additis ad illud propriis Regni istius officiis, ut fieri assolet.

Quod spectat ad Festum diem, qui unus est ex honoribus publicis Sanctis canonizatis decerni solitis: Duplex est ejusmodi festum: unum in Clero, alterum in populo. Festum in Clero, est illa dies, in quâ à Clero sit Officium & Missa de Sancto, sive de cætero id fiat à toto Clero universaliter, sive ab aliquâ vel ab aliquibus Ecclesiis in particulari. Festum in populo, est illud, quod non rantum, sicut præfertur, celebratur à Clero, sed etiam quod populus tenetur sanctificare, vacando Deo, & abstinendo ab omni opere servili: de utroque sigillatim.

Quantum ad primum, olim varii à variis assignati fuère dies pro celebrando Divi Josephi Officio, ab aliis nonâ Februarii: ab aliis decimâ nonâ Martii: ab aliis decimâ ejusdem mensis; secundum, quod hi & illi, in istum vel in illum diem, mortem ejus incidisse credebant. Ita Ioannes Gerlon in suâ Josephinâ distinct. 12. statim ab initio, ubi sic ille:

Nec tamen est obitus sat certa dies: quare signant

Hanc varii variè pro religione colendâ:

Est

*Est Februarius, est & Martius, estq;
December.*

*Primi nona dies: cum deno nona se-
cundi:*

*Alterius decima per quosdam & nona
notatur.*

Alii verò 26. Junii, quia Historia Orientalis apud Isidor. Isolanum lib. de S. Joseph. cap. 14. affirmat illum isto die esse mortuum.

XVI. Sed rejectis aliis diebus Ecclesia universalis assignavit 19. Martii juxta usum ab immemorabili tēpore in nostro Ordine observatum: quo etiam die festum hoc ponunt omnes Martyrologi post Adonem Episcopum Viennensem, qui florebat circa annum 880. de quo Cardin. Baronius ad ann. 878. legendus Petrus de Natalibus Episcopus Equilinus lib. 3. c. 209. ubi ille enarratā breviter pro suo instituto Sancti Josephi vitā, sic concludit. In quodam antiquissimo Calendario, in cujus exordio Rubrica ponebatur (quod ex vetustis Eusebii Cæsariensis exemplaribus sumptum fuerat) scriptum reperi. Festum Joseph Sponsi Dominae nostrae XIV. Kalendas Aprilis: cui ex antiquitate, & exemplaris origine satis fidem adhibui: sane in vetustissimo Martyrologio, quod ex Monasterio S. Maximini Treviris descriptum habemus, iisdem propemodum verbis ad dictum diem habetur memoria, & quidem unice Sancti Joseph Sponsi S. Mariae: quod Martyrologium cum sit ejusmodi, ut abbreviatum videtur ex aliquo Hieronymiano Martyrologio, (quod sæpe sub Eusebii nomine citari etiam solet) exemplari penè inducimur in suspicionem, quod Joseph ille qui in aliis omnibus vetustissimis exemplaribus, & in multis quidem solus nominatur ad XIII. Kalend. April. Noster hic Sanctissimus Patriarcha sit, qui in Antiochenā Ecclesiā (nam in Antiochiā habent tam Maximianum prædictum ad XIV. Kalend. quem cætera omnia ad XIII.) cultum habuerit antiquissimum: quique variantibus per Amanuensium socordiam exemplaribus, primū inter duos dies vagus, deinde etiam utrique dici adscriptus fuerit, atque ita in duas personas distractus, eò facilius quò Codices

qui ad XIV. diem S. Josephum exhibebant hanc ferè formulā uterentur: in Bethleem Sancti Joseph nutritoris Domini. Ita præcipuè vetustatis, & ante annos ferè octingentos exarata Martyrum Sanctorum Richenoviense prope Constantiam: Patricianum Neapoli apud PP. Theatinos, inter Caraccioli Schedas asservatum: Cardinalis Barbari fragmentum insertum Codici 1852. Fuldense Reginae Succiae: item Trevircense Sancti Martini, & aliud S. Mariae ad gradus, inferioris aliquantum ætatis: quibus accedit Ecclesiae Aquilegensis Kalendarium, quod in Vallicellana Bibliot. Romæ transcriptū extat tam vetus, ut minimè nobis putaverimus negligendum. Ex quibus patet quā meritò Ecclesia dimittis aliis diebus hunc pro celebrando Divi Josephi Festo cæteris prætulit.

Quares ob quam rationem hic dies assignatus sit pro Festo Sancti Josephi? Respondet Antonius Balinghem in Calendario Sanctissimæ Virginis Mariae ad 19. Martii, idè Festum D. Josephi hoc die in Ecclesiā celebrari, quod verisimile sit hoc die istud contigisse, quod de eo dicitur in antiquo ejus Officio parvo ad Completorium.

*Felix quem in Vlnis IESVS cum Mariā
Tenuit cubantem dum in agoniā
Spiritus efflaret, ut directa viā
Tenderet ad Patres sanctus vitā piā.*

Alii verò dicunt hoc non esse satis firmum, cum nec tempus nec dies sciri queat quo mortuus est: quare volunt hunc diem Festo ejus celebrando assignatum, quod illo vel alio non longè ab illo B. Virginem duxerit in matrimonium, & ratio illorum est, quia cum istud matrimonium, saltem ex parte Dei, fuerit ordinatum à Deo, ad protegendum Virginis honorem, & occultandum dæmoni Divinæ dispensationis consilium, non videtur fuisse necessarium longius ante Virginis imprægnationem (quæ contigit 25. Martii Annuntiationi Sacra) illius cum Divo Josepho desponsationem retrahere: ab hoc verò die potius peti motivum celebrandi ejus Festum, eo quod ab hac cum Virgine desponsatione petatur omnis ejus magnitudo, ob quam ipse festum celebratur: sed standum est

Y y

præce-

præcedenti sententia propter ea quæ diximus supra part. 2. tract. 1. c. 15. sect. 4.

XIX. Notandum tamen quod Græci non hoc die, sed 26. Decembris solebant facere Cômémorationem illius: Nam 25. Decembris tota impenditur in celebrandâ Christi Domini nostri Nativitate, quemadmodum & apud nos: ita ut illo die tota eorum devotio ferretur in Christum nascentem, sequenti verò die idest 26. in Matrem qui d. vinum illum fructum nobis protulit, addita eodemmet die Cômémoratione Sancti Iosephi, ut constat ex eorum Menologio, idque ita ab iis factum suspicor, quod etsi Generatio Christi tunc nascentis non fuerit à Divo Iosepho eff. tivè, illam tamen ipsius esse, & ad ipsum spectare censuerunt: quia nimirum per Spiritum Sanctum nomine eius posita est: Quo fit, ut cum non tantum jus in fructum istum, sed etiam ipsa eius productio nomine ipsius facta ad ipsum spectet, junxerint Græci Matri (quam hoc die colunt) Iosephum ejus individuum Sponsum, quod scilicet ille qui pridie natus est, utriusque sit Filius & verè, licet alio modo hujus, & alio illius.

XX. Sed hic non sterit Ecclesiæ Devotio, cujus flammæ succendit Seraphica Theresia, ita enim in illius amores exardescere ceperunt cuncti Fideles, ut ab eis non multò post ultè hie dies non sanctificari tantum, sed & speciali quodam pietatis studio coli ac venerari cœperit, ut observavit Matthias Navæus in Encom. Divi Iosephi orat. 1. ad finem. Tantum abest verò ut hoc propter multitudinem aliorum festorum quâ populus gravabatur impeditum sit, quin potius è contra Sacra Congregatio Rituum Decretum suum de octavâ Maii 1621. addidit quod Gregorius Papa XV. qui Sanctam Theresiam duobus circiter mensibus ante canonizaverat (sine dubio ad gloriæ ipsius complementum) approbavit. Vide Bullarium magnum Cherubini tomo 3. in Proëmio quod ponitur ante constitut. 24. ejusdem Pontificis.

XXI. Tandem Urbanus Papa ejus nominis VIII. in eodem Bullario tomo 4. Constitut. 164. quæ est pro observatione festorum in populo, & incipit *Vni-*

versa per orbem novis Ecclesiis, Data Romæ apud Sanctum Petrum Incarnationis Dominicæ anno 1642. Idibus Septembris inter dies festos à populo solemnizandos ponit festum Sancti Iosephi Deiparæ Sponsi.

Præter hoc festum celebratur etiam XXII. in Galliâ 22. Januarii, & in aliis Ecclesiis, ut Atrebatensi 23. ejusdem mensis Festum Desponsationis ejus cum Beatâ Virgine Deiparâ: Ita Antonius Balinghem in Calendario Sanctissimæ Virginis Mariæ ad 22. Januarii, qui addit videri Paulum Papam III. anno 1546. ad postulationem Petri Aurati permisisse celebrari in Galliâ cum officio ab eodem Petro sibi porrecto.

Sed hic error est: Constat enim festum hoc Desponsationis Sancti Iosephi in Ecclesiis Galliarum esse antiquius Paulo III. & receptum in illis plus centum annis ante: patet ex Joanne Gersono qui illius Author esse dicitur & Promotor, connivente sine dubio Ecclesiâ in Concilio Constantensi, ubi pro eo peroravit octavâ Septembris anni 1416. quandoquidem ipse Parte 4. Operum suorum pro eo introducendo epist. ad D. Parvi Carnotensis Ecclesiæ Cantorem scribat ex Urbe Constantiæ; ubi erat in Concilio, septimâ Septembris anni 1416. Vide iterum eundem Gersonem parte 3. Oper. Serm. de Nativ. Beatæ Virg. circa finem, & part. 4. epist. quæ incipit: *Ecclesiis universis, præsertim de dicatis Beatissime & Gloriosissima Virgini Mariæ*, scriptâ Parisiis anno Domini 1413. 17. Augusti. Denique in Exhortat. ad Ducem Bituricentem in eundem finem anno Domini 1413. in Festo Sancti Clementis Papæ; de quo festo intelligendus Jacobus Perez de Valencia in Cantic. *Magnificat*, à nobis supracitatus, ubi ante annum 1500. scribens, ait in pluribus Ecclesiis Galliarum celebrari Festum Sancti Iosephi.

Aliud præterea fiebat Officium antiquitatis præter illa duo in Succia, in memoriam laborum, quos pro Salvatore in ejus infantiâ pertulit Divus Iosephus: quod officium incipit ab Ecclesiâ Lyncopensi, occasione

Magnalia
D.
Iosephi
S. V.
1718

sione alicujus revelationis factæ per Beatam Virginem cuidam Venerabili Marronæ in eum finem: quod Officium fiebat immediatè post octavam Epiphaniæ, hoc est decimâ quintâ Januarii, quo tempore in Ecclesiâ recoluntur mysteria Infantia Salvatoris: Ita ex vetusto Codice manuscripto nostræ Bibliothecæ Leodiensis qui sequitur post Mariale Jacobi de Voragine Archiepiscopi Januensis, qui Codex etiam continet Sermonem Joannis Gerson de Nativit. Beatæ Virginis habitum in Concilio Constantiensi, ex quo suspicor dictum Codicem manuscriptum esse antiquiorem typis non in usu in his partibus ante annum 1452. vel saltem ante annum 1441. ad quas dicuntur (nescio an verè) ex Indiâ circa illud tempus adducti. Vide Genebrardum in Eugenio IV.

XXV. Tandem Festum Educationis Jesu & Mariæ à Divo Josepho ex Ægypto, & Reditus in terram Israel, olim à Benedictinis celebratum fuisse undecimâ Januarii colligit Schultingius in suâ Bibliothecâ Ecclesiasticâ ex manuscripto Missali Anglicano antiquissimo istius Ordinis, quem tamen Reditum Martyrologium Adonis & Venerabilis Bedæ tomo 3. Operum suorum referunt in septimam ejusdem mensis.

XXVI. Spero denique futurum ut Deus inspiret Antistitem Antistitem Romanum Pontificem Ecclesiæ Catholicæ visibile Caput, ut secundum Festum illi pro totâ Ecclesiâ Catholicâ decernat in memoriam felicissimæ ejus cum Deiparâ Desponsationis, cum ab hâc omnis ejus magnitudo, quam tam multis profecuti sumus petatur cum que in assignando die huic Festo habiturum rationem eorum que diximus supra Parte 2. Tractatu 1. cap. 15. sect. 4. de tempore in quo ea Desponsatio probabilissimè contigisse videtur.

SECTIO II.

De statu presentis Cultus Divi Josephi ut est privatus & particularis.

EX hoc maximè Capite consideranda est & petenda Divi Josephi devotio, nam etsi quidam sint Sancti, qui in cultu publico & solemniori adhuc eum in aliquibus præcedere videntur, tamen quia à cultu privato fit gradus ad publicum & solemniorem, & hic privatus Divi Josephi, ita sensim in dies crescit, ut ex nunc omnes omnino alios solâ Deiparâ demptâ superet: Spes mihi magna suboritur aliquando futurum ut Ecclesiâ, hâc singulari omnium populorum, conditionum, erga Divum Josephum devotione (que ab dubio ex Deo est) permota, additura sit ad pompam solemnioris ejus aliquid, quo ut in cultu particulari alios nunc antecellit, ita in publico & solemniori nulli cedat.

Excellentia porrò alicujus devotionis, seu cultus unius Sancti, ut est particularis & privatus, attenditur penes tria: Primò, penes subjectum ipsius devotionis: Secundò, penes materiam ejus: Tertiò, penes modum: in primo attenditur numerus & qualitas personatum in quibus est devotio erga illum Sanctum: In secundo attenditur quid illi faciant ex motivo istius devotionis, & ad honorandum illum Sanctum: In tertio attenditur affectus, zelus, teneritudo, fiducia, &c. quâ in illum feruntur: In his omnibus primas inter omnes Sanctos tenet Divus Josephus.

Nam primò quis hodie illorum ita communiter & frequenter ab omnibus piis & Catholicis colitur & invocatur ut ille? Ceteri quidem, præcipuè insigniores, ab omnibus & singulis in eorum festis & solemnitatibus honorantur: sed extra illas, hic ab istis, ille ab illis, secundum ejusque particularem devotionem & instinctum, nullus ab omnibus: sed quoad D. Josephum, vix ullum hodie reperies verè Catholicum, idest piium, quinon eum inter Patronos

Y y z

Patronos

Synopsis

Magnalium
D.
Iosephi
S. S.

Patronos, & è primariis quidem post Beatam Virginem habeat, qui non ipsum ore & corde singulis diebus, aut saltem frequenter invocet, qui non se ejus patrocinio commendet: Nullam ferè fidelium domum ingressurus sis in quâ non inuenias aliquam illius imaginem: adeò ut postquam toto terrarum orbe ei ab Ecclesiâ ex cultu publico ædificata sunt singulis in locis Cœnobîa, dicata Tempia, consecrata Altaria, erecta solemnè statua: ita à particularibus ex affectu & cultu privato singula ferè domus conversæ sint in Orotoria Jesu, Mariæ, & Iosephi.

XXX.

Quemadmodum verò ex communi sensu Doctorum inter cetera quæ nobis magis manifestant, quantum Sanctissima Virgo Deipara digna sit ut ab omnibus speciali ac præcipuâ devotione honoretur & colatur, non ultimum tenet locum provisio illa Dei, quâ factum ut personas magni nominis & altioris meriti seligeret ad cultum istum, & honorem ei procurandum: ita eodem modo nihil omninò est ex quo melius specialem cultum, qui Divo debetur Iosepho, ejusdem Sanctissimæ Virginis Sponso intemerato, arguere possimus, quam electio carum personarum, quas in hoc destinavit Deus, ut & ei cultum adhiberent, & adhibere propagarent: tum magnificis suis exemplis, tum autoritate illâ quâ ceteris præstabant. Quod cum ita sit consequenter dico, quod magnitudo cultus Divi Iosephi, ut est privatus, non in eo solum sita sit, quod plures habeat Cultores in particulari quàm alii, sed insuper illud addendum, quod qui insigniores olim fuerunt & modò sunt, ei inter ceteros semper maximè devoti extiterint, quod hic probatum imus.

XXXI.

Ac primò quidem ut à principio nascentis Ecclesiæ sem exordiar, etsi tunc non fuerit pro meritis publicè ac promiscuè veneratus in Ecclesiâ ob rationes Deo cognitatas, quibus addidimus aliquas conjecturas nostras hæc Parte Tractatu 1. cap. 1. Cum tamen fuerit semper summo honore dignus, ob summam ipsius dignitatem, verissimam dico ipsius, respectu Christi Domini Paternitatem. Quis dubitat illam

tunc fuisse aliquibus insignioribus & sanctioribus, hoc est Sanctis Apostolis, aliisque Apostolicis Viris cognitatas? Unde cõsecrarium videtur quod etiam fuerit ab illis secundum istam cognitionem veneratus.

Confirmatur primò ex Evangelistis XXXII. maximè Lucâ, qui Evangelium suum (ut ipse in illius ait initio) compilavit ex his quæ tradiderunt illi qui ab initio viderunt ipsi, & ministri fuerunt sermonis: cum enim ex his quæ ab ipsis tradita acceperunt Evangelistæ, maximè Lucas, nos licet ad illarum aquilarum comparationem vilissimæ tantum noctuæ, Paternitatem tamen ejus tam sublimem cognoverimus, virtutes & merita quæ ad illam dignitatem sequuntur ita perceperimus ut supra, & ex hæc cognitione ad illius venerationem inducamur: Quid amabo de illis cogitabimus, à quibus nos & hanc & illam hausimus & accepimus?

Confirmatur secundò, ex Genes. XXXIII. cap. 37. ubi de Ioseph antiquo, qui hujus figura fuit, ut toties diximus, dicitur, quod viderit per somnium Solem, Lunam, & Stellas adorare se, hoc est Patrem, Matrem, & fratres suos. At hi nimis improprie Sol, Luna & Stellæ: Ergo hoc proprie in illum quem ipse figurabat, Divo scilicet Iosepho, implendum intelligi debet: verè enim Sol Justitiæ Christus, verè Luna Maria, verè Stellæ Apostoli Sancti in ordine gratiæ: Cum ergo hi à Sole & Lunâ Jesu & Maria Iosephum tantoperè honoratum probè scirent, quomodo eum ipsi non magnificere, colere, & honorare potuissent?

Ab Apostolis & Apostolicis viris ad XXXIII. antiquiores Ecclesiæ Patres si descendimus, nonne & in illis eundem, quem in istis, erga illum affectum deprehendimus? Quam sublimiter de eo scriberunt & scripserunt S. Justinus Martyr cognomento Philosophus Apostolorum temporibus vicinissimus? S. Ephrem Syrus, Africanus, Origenes, Gregorius Nyssenus, Gregorius Nazianz. Basilius Magnus, Athanasius, Hieronymus, Ambrosius, Augustinus, Chrysostomus, Joannes XLIV. Patriarcha Jerusalemitanus vulgò Imperfectus in Matthæum

Matthæum & alibi, Cyrillus Alexandrinus, Joannes Damascenus, Eusebius, Emifenus, Iræneus, Chrysologus, Paschasius, Beda, Rupertus, Theophilactus, Haymo, Euthymius, Bernardus? quorum alii paternitatem ejus explicarunt, alii mirandas ejus virtutes collaudarunt, alii paternitatem ejus virtutem & energiam extulerunt? Quanti eum æstimarunt illi, qui tam sublimiter de eo lenserunt & scripserunt? Quomodo illi potuissent non ei affici impensè, cum nos licet frigidissimi ex eorum dictis adeo accendamus, & in ejus amores exardescamus?

XXXV. Sed ut ad tempora nostris viciniora accedamus qualis Sanctus Thomas Aquinas Doctor Angelicus & Theologorum vertex summus? quid verò ille de Sancto Josepho? ex Carthagenâ Tom. 4 qui est de Sacr. Arcan. Deip. & Joseph. lib. 18. hom. 14. ante med. & Jacobo Marcantio in vit. flor. lect. de S. Joseph. ita sentit & ait in quart. sentent. dist. 45. quæst. 3. art. 2. ad secundum. *Quibusdam Sanctis datum est in aliquibus specialibus causis præcipuè patrocinari, sicut Sancto Antonio ad ignem, &c. At Sanctissimo Josepho in omni necessitate & negotio concessum est opitulari, & omnes ad se piè confugiens defendere, fovere, & paternò affectu proflequi.* Hæc ex Carthagenâ, Jacobo Marcantio, & aliis S. Thomas Aquinas: an non hic ei devotus?

XXXVI. Post hos quid Sanctum Hermanum Candidi Ordinis Præmonstratensis referam, cui cœlitus & Sponsa Josephi, & nomen Josephi donatum? quid Divam Gertrudem Germanam quæ vidit in spiritu ut supra diximus omnes Cœlites in præsentia Christi & Mariæ Divo Josepho acclinari? Quid Sanctam Brigittam cui à Deo, ut præcedenti, sermò mandatam, ut Divi Josephi devotionem excoleret? Quid denique S. Vincentium Ferrerium? quid Sanctum Bernardinum Senensem? Sanctam Matrem Tereciam? S. Petrum de Alcantara? B. Joannem à Cruce? S. Franciscum de Sales? quid Joannem Gersonem? Jacobum Perez de Valentia, Franciscum Suarez quem Eminentissimus Cardinalis Bona vocat primæ notæ Theologum? quid Joan-

nem Carthagenæ? quid infinitos alios?

Non possum tamen quin adhuc XXXVII. duos non valdè notos atexam Illustres Divi Josephi amatores & zelatores, primùm ex Reverendi Domini *Archi* Historiæ Ordinis Minimor. S. Francisci de Paulâ, Beatorum *Gasparum Bon*, cui post Jesum & Mariam nihil magis cordi quam Sanctissimus Joseph: quapropter ut frequentissimè Jesum, Mariam & Joseph corde versabat, sic etiam illorum sanctissima nomina sapissimè habebat in ore: si alicui locuturus erat, prius Jesus, Maria, Joseph in ejus ore ex corde resonabat, si respondendum erat, pariter eadem dulcissima nomina repetebat; verbo uno eadem semper ad singula ingeminabat. Quare ut cum istâ devotione semper vixit, sic in eâ mori peroptavit, & ut peroptavit, ita contigit: nam cum læthali morbo decumberet, infirmarios suos rogavit, ut cum ad mortem viderent vergentem, nihil aliud ei inelamarent nisi Jesus, Maria, Joseph: sciebat enim verum esse, quod non ineleganter quispiam,

*Hæc tria nomina,
Bona sunt omina,
Et Mundi lumina,
Et cœli lumina.*

Quod autem tam piè postulaverat, hoc ei à Deo concessum, nam in ultimis singulis hæc verba distinctè protulit, Bone Jesu miserere mei, Jesus, Maria, Joseph, quibus dictis expiravit. Facias ô summe & misericors Deus: ut mihi contingat similiter expirare.

Post istum Beatum produco XXXVIII. Margaretam de Castro ex Ordine S. Dominici, de quâ Antonius de Pennâ in ejus vitâ refert, quod cum hæc sapissimè durante vitâ in has voces, *O si sciretis vos quæ ego in corde meo gesso, & retineo*: et impere audita fuisset, incesit ab ipsius morte sorores, memores horum verborum toties ab eâ repetitorum, Deo etiam inspirante, sancta cupido petirâ Chirurgi manu peccus illius aperiendi, & cor ipsum scrutandi: ut cogitatum ita factum: aperit peccus Chirurgus, cor scrutatur, nec sine stupore amabili in eo reperta tres gemmæ prægrandes & miri splendoris, quales nec antiquus unquam orbis tulit

tulit, nec novus. Neque hæc imaginaria tantum, sed reales, cum eas etiam num servari in templo Dominicanorum scribat Antonius Balinghem loco citato, in quarum primâ visebatur imago expressa Virginis longe pulcherrimæ, cinctæ caput aureo diademate: in secundâ infantulus specie supra modum decorus in medio duorum animalium: in tertiâ verò Vir formâ spectabilis, ac majestate verendus, aureâ chlamyde indutus, ad cuius pedes erat strata Virgo in habitu Sancti Dominici. Et hæc cordi illius expressæ erant imagines, non aliâ manu, quam Dei: ex quibus prima, utique Deiparam, secunda, Infantulum IESUM, tertia denique Divum Iosephum referebat, quos pimirum dum viveret in corde habuerat, hoc est in amoribus: hujus quoque cœlestis prodigii meminere, Petrus Morales in Matthæum cap. 1. lib. 1. tit. 1. num. 23. Antonius Balinghem in Calendario Sanctissimæ Virginis Mariæ ad 13. Aprilis, & Henticus Engelgrave in Cœlo novo Part. 1. in Festo Sancti Iosephi §. 3.

XXXIX.

Possem & alia multa similia adjicere, sed sufficiat audire Divum Bernardinum Senensem laudum Divi Iosephi Preconem zelantissimum, à ducentis & quadraginta circiter annis dicentem, *Scissum est velum templi, (sub quo nimirum olim Divus tegebatur Iosephus,) à Summo usque deorsum, & per fidem Christi Sacrosancta Mysteria orbi universo pervenerunt, & in hoc cœlorum Regno, idest Ecclesiâ, apertum est Dei Templum, & facta sunt fulgura & voces concionatorum, sequuta sunt voces Doctorum, quæ de tantò & Sanctissimo Iosepho tonuerunt, & scriptis celebrarunt.* Sufficiat dixisse à temporibus Sanctissimæ nostræ Theresiæ impletum quod à 150. annis circiter quasi prophetico spiritu Isidorus Isolanus 3. part. cap. 6. *Aperiet Dominus aures precordiorum intellectus, & Viri magni scrutabuntur interiora Dei dona abscondita in Sancto Iosepho, & invenient thesaurum, &c.* Nam ab inde non solum omnes Ordines Religiosi quotquot sunt in Ecclesiâ Dei, cœperunt in communi ei vehementer affici, eum speciali cultu prosequi, ejusque patrocinium ambire,

sed tot fuere Alvearia ex quibus quot Viri doctrinâ & pietate eximii, tot fuere laudum Divi Iosephi Precones, & cultus ejus toto orbe Propagatores strenui: neque hi soli, sed & Pontifices Summi, Cardinales & Episcopi, alii, quæ omnis conditionis Clerici & Catholici, ejusdem Seraphicæ Matris & suorum zelo & exemplo accensi: quorum omnium cum numerus sit sine numero, quid mirum quod devotio illius in immensum excreverit, eoque progressus fecerit, quales nulla alia, si solam Deiparam excipias.

Quantum ad secundum: Quid scilicet faciant hodie fideles ex motivo istius devotionis ad honorandum Divum Iosephum: in hoc quis etiam ei similis? nam si de precibus est sermo, præter illa servitia quæ in hoc genere ei cum aliis Sanctis sunt communia (in quibus tamen adhuc illos excedit) communicat insuper in multis, quæ videntur Beatissimæ Virgini sponse suæ singularia. Colitur enim etiam Officio parvulo, ut illa, in septenas horas ad normam Canonici distributo, quod ei dietim à suis clientibus & devotis, ab aliis semel septimanatim recitatur: colitur Litanis, ut illa, continuâ Encomiorum ejus serie contextis: Colitur etiam Rosario, de quibus omnibus alibi: quæ omnia nulli post Beatissimam Sponsam & Conjugem suam nisi ipsi competere dignoscuntur.

Licet verò priora duo aliquibus aliis accommodata inveniuntur, quam quæso hoc paucis! & qualis quoad illorum frequentationem inter hos & illum differentia? quare nec ista ulli competunt, ut illi: sin verò de aliis loquendum, quis ea per ordinem attere valeat? Quis Missas, Communiones, Jejunia, Mortificationes, Eleemosynas, Foundationes, Vota, Donaria, Statuas? præterea enim Cœnobita, Ordines, Congregationes integras, Xenodochia, Tempa, Altaria, &c. quæ licet à particularibus erigantur, spectant tamen, & ea superius reduximus ad cultum publicum: Quis numerum illorum ineat qui ejus modestiam, qui in adversis constantiam & tranquillitatem, qui in desperatissimis spem erectam

erectam qui in arduis obedientiam, & mentis ad divinam voluntatem conformitatem, qui altissimam spiritus paupertatem, qui sublimem rerum omnium caducarum contemptum, aliasque ejus virtutes admirandas, in quibus summè emicuit, sibi proponunt imitandas, & imitantur de facto, hic unam, iste alteram pro modulo suo: sed quàm rara virtus, quàm admiranda etiam Superis inter conjuges benè consentientes continentia? & tamen quàm multi illius & Conjugis suæ exemplo eam servarunt à nobis supra relati, & alii soli Deo cogniti, quàm multi etiamnum servant, alii perpetuam, temporariam alii, & ex his alii breviorē, virtuosam tamen & meritoriam, alii diuturniorē.

XLII. Addamus ad hæc omnia & zelum tot eximiorum Virorum omnis conditionis, status, & dignitatis; qui omnes eloquentiæ ac doctrinæ suæ vires intenderunt, ut gloriam ejus in gentes proveherent: & pro quo tam animosè? tam accuratè? tam frequenter, tam felicitè? Quodque magis mirè, necdum piis illorum votis satisfactum, nec dum immentum illud quod hodie cernitur eis sufficit, crescit in dies illorum & omnium in eum zelus, affectus, amor, ardor, ut ex hoc manifestissimum fiat tertium quod restabat probandum, statum scilicet præsentem hujus Devotionis in particulari, talem esse, quæ uti omnes alias: Primò in numero & qualitate subjectorum: secundò, in materiâ ipsius devotionis superat, ita & in modo: quandoquidem zelus & affectus quo à fidelibus cunctis nunc colitur, non tantum superet nunc omnes, sed etiam in dies semper crescat, & majora semper incrementa capiat.

CAPUT VIII.

De modo illum colendi.

NOTANDUM primò tot esse species honoris & cultus, quot sunt species excellentiæ, ut docent Theologi 2.

2. ad quæstionem 103. Honor enim, sive cultus debetur personæ eique defertur propter ipsius excellentiam: Cùm ergo tres sint omnino species excellentiæ in genere, totidem erunt & species cultus seu venerationis.

Prima species excellentiæ, est excellentia infinita & divina quæ est ex summis, infinitis & divinis perfectionibus, & attributis, cui respondet prima species cultus, scilicet summus, & dicitur à Theologis nostris cultus patriæ, qui soli Deo debitus, ita ut si alteri præterquam ipsi redderetur, injuria fieret Deo omnium atrocissima.

Secunda species excellentiæ, est excellentia infima, humana, & civilis, quæ est ex perfectionibus merè humanis & naturalibus, ut dignitate, nobilitate, scientiâ, gradibus, & officiis; cui respondet secunda species cultus & honoris, qui potest dici humanus, civilis & politicus; quem in plures alias subdividit Aristoteles 9. Ethicor. cap. 2. Nam alius est honor qui debetur Regi; alius qui Principibus; alius qui Nobili; alius qui Patri; & alius qui alteri Viro gravi & honesto; alius qui Præceptori; & alius qui alteri Viro erudito.

Tertia species excellentiæ, est excellentia quadam media inter illas duas, qualis est excellentia ex gratiâ & gloriâ, donisque divinis, quæ Sanctis competit: Gratia enim & gloria sunt dona supernaturalia & excellentissima, ac in alio prorsus ordine quàm sint humana & naturalia quantumvis magna & rara: & huic excellentiæ respondet tertia species cultus, quæ à Scholasticis vocatur Dulia.

Et quia ex Evangelio alia terra fert fructum centesimum, alia sexagesimum, alia trigesimum, quod significat

I.

II.

III.

IV.

V.